

Bruksela, dnia 6.9.2016 r.
COM(2016) 553 final

**SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY,
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU
REGIONÓW**

**w sprawie wdrożenia dyrektywy 2006/21/WE w sprawie gospodarowania odpadami
pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE**

1. WPROWADZENIE

Odpady pochodzące z przemysłu górniczego i działalności odkrywkowej stanowią bardzo dużą część całkowitej ilości odpadów wytwarzanych w Unii Europejskiej (około 30 % w 2012 r., zob. tabela załączona do niniejszego sprawozdania). Niewłaściwe gospodarowanie takimi odpadami może mieć szkodliwe skutki dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego oraz prowadzić do poważnych wypadków.

Dyrektywa 2006/21/WE w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego¹ (zwana dalej „dyrektywą”) ma na celu zapobieganie lub zmniejszanie w możliwie najszerszym zakresie niekorzystnych skutków dla środowiska, w szczególności wody, powietrza, gleby, fauny i flory i krajobrazu oraz wszelkich wynikających z tego zagrożeń dla zdrowia ludzkiego powstałych w wyniku gospodarowania odpadami z przemysłu wydobywczego. Zakres dyrektywy obejmuje gospodarowanie odpadami pochodzącymi z poszukiwania, wydobywania, przeróbki i magazynowania surowców mineralnych oraz z działalności odkrywkowej.

W dwóch kolejnych okresach objętych niniejszym sprawozdaniem (od 1 maja 2008 r. do 30 kwietnia 2011 r. oraz od 1 maja 2011 r. do 30 kwietnia 2014 r.) państwa członkowskie były zobowiązane wprowadzić w życie i wdrożyć przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy. Transpozycji dyrektywy należało dokonać do dnia 1 maja 2008 r. W przeprowadzonej przez Komisję ocenie środków transponujących ujawniono wiele przypadków, w których dyrektywa została transponowana nieprawidłowo lub jedynie w części. Komisja wszczęła 22 formalne postępowania wyjaśniające. Obecnie prowadzone są cztery postępowania prawne dotyczące niezgodności².

Zgodnie z art. 22 dyrektywy Komisja przyjęła decyzje zawierające wytyczne lub interpretację niektórych aspektów dyrektywy lub precyzujące aspekty techniczne³. Nadal trwają prace nad opracowaniem wytycznych technicznych dotyczących kontroli.

¹ Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 15.

² W odniesieniu do Bułgarii, Danii, Francji i Zjednoczonego Królestwa.

³ Decyzja Komisji 2009/358/WE z dnia 29 kwietnia 2009 r. w sprawie harmonizacji, regularnego przekazywania informacji oraz kwestionariusza, o których mowa w art. 22 ust. 1 lit. a) oraz art. 18 dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego (Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 39).

Decyzja Komisji 2009/335/WE z dnia 20 kwietnia 2009 r. w sprawie technicznych wskazówek w celu ustanowienia gwarancji finansowej zgodnie z dyrektywą 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego (Dz.U. L 101 z 21.4.2009, s. 25).

Decyzja Komisji 2009/337/WE z dnia 20 kwietnia 2009 r. w sprawie definicji kryteriów klasyfikacji obiektów unieszkodliwiania odpadów zgodnie z załącznikiem III do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego (Dz.U. L 102 z 22.4.2009, s. 7).

Decyzja Komisji 2009/359/WE z dnia 30 kwietnia 2009 r. uzupełniająca definicję odpadów obojętnych w związku z wykonaniem przepisów art. 22 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego (Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 46).

Decyzja Komisji 2009/360/WE z dnia 30 kwietnia 2009 r. uzupełniająca wymogi techniczne w odniesieniu do charakterystyki odpadów ustanowionej dyrektywą 2006/21/WE Parlamentu

Komisja i Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) opracowały również znormalizowane metody pobierania próbek i analizy, w szczególności w odniesieniu do art. 22 ust. 2 dyrektywy⁴.

W 2008 r.⁵ Komisja przyjęła podsumowanie *dokumentu referencyjnego dotyczącego najlepszych dostępnych technik w zakresie gospodarki odpadami przeróbczymi i skalą płonną w przemyśle wydobywczym*⁶.

2. SPRAWOZDANIA I OCENA

Zgodnie z art. 18 ust. 1 państwa członkowskie są zobowiązane do przedstawienia Komisji co trzy lata sprawozdania z wykonania dyrektywy, sporządzonego na podstawie kwestionariusza⁷. Art. 18 ust. 1 zobowiązuje również Komisję do opublikowania sprawozdania dotyczącego wykonania dyrektywy na podstawie sprawozdań przedłożonych przez państwa członkowskie.

Niniejsze sprawozdanie dotyczy dwóch pierwszych okresów sprawozdawczych, od 1 maja 2008 r. do 30 kwietnia 2011 r. oraz od 1 maja 2011 r. do 30 kwietnia 2014 r.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 państwa członkowskie są również zobowiązane do przedkładania corocznie informacji na temat zdarzeń zgłaszanych przez operatorów, które mogą mieć wpływ na stabilność obiektu unieszkodliwiania odpadów, oraz o wszelkich istotnych niekorzystnych skutkach dla środowiska, ujawnionych w wyniku kontroli i monitorowania przeprowadzanych w obiektach unieszkodliwiania odpadów. Zgodnie z art. 7 ust. 5 informacje zawarte w zezwoleniach udzielonych na podstawie dyrektywy są udostępniane również właściwym krajowym i unijnym organom statystycznym, gdy zwrócą się one o takie informacje do celów statystycznych.

W ocenie informacji dostarczonych przez państwa członkowskie w pierwszym okresie sprawozdawczym⁸ zwrócono uwagę na ograniczenia obecnego trzyletniego systemu sprawozdawczości, który skupia się na przyjęciu przez państwa członkowskie środków umożliwiających wdrożenie przepisów określonych w dyrektywie. Informacje zawarte w

Europejskiego i Rady w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego (Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 48).

⁴ Charakterystyka odpadów – pobieranie próbek i analiza cyjanku dysocjującego w słabym kwasie wypuszczanego do stawów osadowych; europejska specyfikacja techniczna CEN/TS 16229: 2011 z 29.6.2011.

Charakteryzowanie odpadów – Badanie statyczne w celu określenia potencjału kwasowego i potencjału zubożenia odpadów siarczkowych; Norma europejska EN 15875: 2011 z 26.10.2011.

Charakterystyka odpadów – ogólne wytyczne dotyczące charakterystyki odpadów pochodzących z przemysłu wydobywczego, CEN/TR 16376: 2012 z 24.6.2012.

⁵ Decyzja Komisji przyjmująca streszczenie dokumentu referencyjnego dotyczącego najlepszych dostępnych technik do celów dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE.

⁶ http://eippcb.jrc.ec.europa.eu/reference/BREF/mmr_adopted_0109.pdf.

⁷ Decyzja Komisji 2009/358/WE (Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 39).

⁸ Zob.:

<http://ec.europa.eu/environment/waste/studies/mining/Study%20Implementation%20report%20Extractive%20Waste%20Directive.pdf>.

sprawozdaniach państw członkowskich nie pozwoliły Komisji na dokonanie oceny praktycznego wdrożenia tych środków.

W celu uzyskania pełniejszego obrazu zapoznano się zatem z dodatkowymi źródłami informacji oprócz sprawozdań krajowych. Obejmują one w szczególności dostępne Komisji informacje na temat działań, które należy podjąć w następstwie wypadków i zdarzeń potencjalnie wypadkowych oraz informacje z innych ogólnych źródeł, takich jak projekty badawcze i strony internetowe agencji krajowych.

Komisja skorzystała z usług niezależnych konsultantów, którzy wspomogli ją w analizie dostępnych informacji⁹.

Otrzymane od państw członkowskich sprawozdania dotyczące dwóch okresów sprawozdawczych zostały ocenione pod kątem kompletności oraz ustalenia, czy środki opisane w sprawozdaniach stanowią kompleksowy zestaw środków, nie przesądzając o zgodności tych środków z dyrektywą ani o ich faktycznej realizacji.

3. SPRAWOZDANIE Z WDROŻENIA DYREKTYWY W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

3.1. Obiekty kategorii A: najważniejsze przepisy

Z uwagi na fakt, że zaledwie niewielka część odpadów wydobywczych wytworzonych w UE stanowi zagrożenie dla środowiska lub zdrowia ludzkiego, dyrektywa przewiduje system zróżnicowanych obowiązków w odniesieniu do gospodarowania tymi odpadami oraz procedury udzielania zezwoleń dla obiektów.

Dyrektywa przewiduje bardziej rygorystyczne obowiązki w przypadku obiektów o zwiększonym ryzyku wystąpienia skutków dla środowiska i zdrowia ludzkiego w razie wypadku. Są one znane jako obiekty kategorii A. Jedenaście państw członkowskich zgłosiło brak obiektów kategorii A na swoim terytorium¹⁰.

Ocena skupiła się w szczególności na przepisach mających zastosowanie do tej kategorii. Uznaje się, że poziom wdrożenia tych przepisów jest odpowiednim wskaźnikiem oceny wdrożenia dyrektywy jako całości. Obejmują one zwłaszcza: środki dotyczące planów gospodarowania odpadami oraz informowania o poważnych wypadkach i zapobiegania im, praktyczne ustalenia w celu zapewnienia przekazywania informacji, procedurę identyfikacji obiektów kategorii A (w tym obiektów, których działalność ma skutki transgraniczne), przygotowanie zewnętrznych awaryjnych planów zarządzania i kontroli.

Wniosek płynący z oceny jest taki, że w większości państw członkowskich zostały przyjęte ogólne środki w zakresie wdrożenia dyrektywy. W szczególności obejmują one plany gospodarowania odpadami, informowanie o poważnych wypadkach i zapobieganie im oraz praktyczne ustalenia w celu zapewnienia przekazywania informacji. Ponadto z porównania dwóch okresów sprawozdawczych wynika, że nastąpiła ogólna poprawa w odniesieniu do przyjmowanych środków w zakresie tych przepisów.

⁹ http://ec.europa.eu/environment/waste/studies/mining/waste_extractive_industries.pdf

¹⁰ Austria, Belgia, Republika Czeska, Dania, Estonia, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niderlandy i Polska.

Natomiast w ocenie podkreślono również potrzebę poprawy praktycznego stosowania niektórych przepisów. Na przykład niektóre państwa członkowskie muszą zakończyć identyfikację obiektów kategorii A, stosując kryteria określone w decyzji 2009/337/WE. Wysoki poziom zmienności liczby obiektów kategorii A wyznaczonych przez państwa członkowskie oraz rozbieżności między liczbą zgłoszonych obiektów a ilością wytwarzanych niebezpiecznych odpadów wydobywczych¹¹ wskazują, że proces ten jeszcze się nie zakończył (zob. tabela załączona do niniejszego sprawozdania).

Kolejną kwestią, którą należy się zająć priorytetowo w kilku państwach członkowskich, jest wydawanie zezwoleń dla wszystkich obiektów kategorii A. Nie zakończono jeszcze także opracowania zewnętrznych planów awaryjnych dla wszystkich obiektów kategorii A: według informacji zgłoszonych przez państwa członkowskie, około 25 % z tych obiektów nie miało jeszcze planów.

Informacje przedstawione przez państwa członkowskie wskazują na to, że przepisy dotyczące kontroli mogą nie być rozumiane i wdrażane w ten sam sposób przez wszystkie państwa członkowskie. Ponadto liczba kontroli zgłoszonych przez państwa członkowskie znacznie się różni. Jako że informacje przekazane przez państwa członkowskie odzwierciedlają różne praktyki, ich porównanie ma ograniczoną wartość.

3.2. Inne przepisy

Niektóre dane liczbowe dostarczone przez państwa członkowskie w odniesieniu do liczby obiektów uznanych za podlegające dyrektywie nie wydają się realistyczne (zob. tabela załączona do niniejszego sprawozdania). Przedstawione dane liczbowe różnią się znacznie w poszczególnych państwach członkowskich i są stosunkowo niskie w porównaniu z informacjami na temat wytwarzania odpadów wydobywczych na szczeblu krajowym dostępnymi z innych źródeł. Art. 2 określa zakres stosowania dyrektywy poprzez ograniczenie możliwości wyłączenia. Liczba obiektów zgłoszonych przez państwa członkowskie w sprawozdaniach krajowych sugeruje jednak, że przepis ten nie jest rozumiany i stosowany przez wszystkie państwa członkowskie w ten sam sposób.

- Na przykład sześć państw członkowskich¹² zgłosiło, że na ich terytorium nie ma obiektów, do których dyrektywa ma zastosowanie. Z innych źródeł informacji wynika jednak, że niektóre z tych państw prowadzą działalność wydobywczą generującą odpady, w tym odpady niebezpieczne.
- Podobnie bardzo mała liczba obiektów unieszkodliwiania odpadów obojętnych zgłoszonych przez niektóre państwa członkowskie stoi w sprzeczności z danymi przedstawionymi przez inne państwa (na przykład Francja zgłosiła 4100 obiektów, a Węgry dysponuje 604, lecz inne państwa członkowskie podają znacznie niższe liczby).

Zezwolenia wydane na podstawie dyrektywy mogą być łączone z zezwoleniami wymaganymi na podstawie innych przepisów unijnych (np. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE¹³ (dyrektywy Seveso)) w celu zapobieżenia niepotrzebnemu powielaniu

¹¹ Poziom niebezpieczeństwa odpadów, którymi gospodaruje obiekt jest jednym kryterium zaklasyfikowania go do kategorii A (zob. tabela na końcu niniejszego sprawozdania).

¹² Dania, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta i Niderlandy.

¹³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1).

informacji i powtarzaniu pracy. Jedynie niewielka liczba obiektów objętych przedmiotową dyrektywą została najwyraźniej zgłoszona jako obiekty unieszkodliwiania odpadów pochodzących z przemysłu wydobywczego.

Art. 17 ust. 1 określa obowiązki w zakresie kontroli. Państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, by obiekty unieszkodliwiania odpadów objęte zezwoleniem udzielonym na podstawie przedmiotowej dyrektywy były poddane kontroli przed rozpoczęciem operacji składowania, a następnie w regularnych odstępach czasu, w tym w fazie poeksploatacyjnej, w celu zapewnienia zgodności z odpowiednimi warunkami zezwolenia. Dyrektywa nie definiuje wyraźnie pojęcia kontroli, ani nie określa szczegółowo, w jaki sposób należy dokonać kontroli. Natomiast art. 22 zobowiązuje Komisję do przygotowania i przyjęcia wytycznych technicznych dotyczących kontroli.

Duże różnice w odniesieniu do środków przyjętych w dziedzinie kontroli – w szczególności ustaleń dotyczących kontroli, ich charakteru, organów odpowiedzialnych oraz ich częstotliwości – oraz liczby kontroli przeprowadzonych w drugim okresie sprawozdawczym sugerują, że państwa członkowskie nie zawsze interpretują w ten sam sposób określone w dyrektywie przepisy dotyczące kontroli.

Jedynie siedem państw¹⁴ zgłosiło przypadki niezgodności na poziomie krajowym¹⁵ w drugim okresie sprawozdawczym. Nieprzestrzeganie warunków określonych w zezwoleniu oraz działanie obiektów bez zezwoleń znalazły się wśród głównych rodzajów zgłoszonych niezgodności.

Dyrektywa dopuszcza dostosowanie lub zniesienie przepisów dla niektórych obiektów, w zależności od rodzaju odpadów. Krajowe wykazy odpadów obojętnych, zgodnie z decyzją Komisji 2009/359/WE, pozwoliłyby na odróżnienie tych rodzajów odpadów. Tylko osiem państw członkowskich skorzystało z tej możliwości¹⁶.

Wnioski, jakie można wyciągnąć w odniesieniu do wdrożenia innych przepisów (mających zastosowanie do wszystkich obiektów) określonych w dyrektywie, są zatem takie same jak wnioski dotyczące obiektów kategorii A: chociaż większość państw członkowskich wprowadziła ogólne ramy, wciąż istnieje szereg kwestii, które należy rozwiązać.

Różnice pomiędzy państwami członkowskimi pokazują, że konieczne są dalsze starania, by zapewnić zrozumienie i stosowanie podstawowych pojęć dyrektywy w podobny sposób przez wszystkie państwa członkowskie, mając na uwadze zagwarantowanie skuteczności przepisów w całej UE.

4. SPRAWOZDANIA DOTYCZĄCE BEZPIECZEŃSTWA

Zgodnie z informacjami otrzymanymi przez Komisję w trakcie dwóch okresów objętych niniejszym sprawozdaniem miało miejsce pięć wypadków w dwóch państwach.

Komisji nie zgłoszono jednak oficjalnie tych wypadków, jak wymaga art. 18 ust. 2 dyrektywy. Informacje pozyskano z innych źródeł.

¹⁴ Bułgaria, Estonia, Finlandia, Grecja, Polska, Rumunia i Zjednoczone Królestwo.

¹⁵ łącznie 54 zarejestrowanych spraw, ale nie wszystkie zainteresowane państwa członkowskie zgłaszają liczbę przypadków.

¹⁶ Republika Czeska, Finlandia, Francja, Hiszpania, Litwa, Portugalia, Słowacja i Zjednoczone Królestwo.

Państwa członkowskie zostały również poproszone o potwierdzenie braku wypadków w dwóch okresach sprawozdawczych. Większość państw członkowskich potwierdziła, że nie miały miejsce wypadki. Potrzebne są bardziej szczegółowe informacje, aby ocenić, czy cele określone w dyrektywie w odniesieniu do zmniejszenia ryzyka wypadków zostały spełnione.

5. OGÓLNE KWESTIE DOTYCZĄCE SPRAWOZDAWCZOŚCI I PRZEKAZYWANIA INFORMACJI

Jakość informacji przedstawianych przez państwa członkowskie jest zróżnicowana. Wszystkie państwa członkowskie przedłożyły krajowe sprawozdania zgodnie z wymogami art. 18. Wiele z nich przedstawiło bardzo szczegółowe, kompletne i aktualne informacje, a poziom kompletności jest co najmniej możliwy do zaakceptowania w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich.

Rozbieżności w informacjach dostarczanych przez państwa członkowskie i możliwość błędnej interpretacji niektórych przepisów rodzą niepewność co do porównywalności dostarczanych informacji, w związku z czym bardzo trudno jest ocenić wyniki państw członkowskich we wdrażaniu dyrektywy.

Ogólnie rzecz biorąc, doświadczenie Komisji w przygotowaniu niniejszego sprawozdania potwierdza, że dane przekazywane przez państwa członkowskie na podstawie art. 18 nie są same w sobie wystarczające do uzyskania wyraźnego, wystarczająco szczegółowego i wiarygodnego obrazu praktycznego wdrożenia dyrektywy. Wymogi sprawozdawcze określone w tym artykule koncentrują się na przyjęciu środków i nie zawierają wyraźnych odniesień do informacji na temat praktycznego wdrożenia tych środków.

Nawet przy wykorzystaniu innych źródeł Komisja mogła uzyskać tylko ograniczone informacje uzupełniające lub potwierdzające informacje przedstawione przez państwa członkowskie, w szczególności w odniesieniu do aspektów prawnych i administracyjnych (w tym wypadków). Dostępne informacje dotyczą głównie kwestii technicznych i naukowych, ale nie istnieje np. publiczny wykaz obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych.

6. WNIOSKI I DALSZE KROKI

W oparciu o ocenę Komisji można stwierdzić, że większość państw członkowskich przyjęła środki niezbędne do realizacji przepisów określonych w dyrektywie. Ocena wykazała jednak, że niektóre problemy nadal wymagają rozwiązania, aby zagwarantować, że wdrożenie dyrektywy przyniesie pożądany poziom ochrony.

Sprawozdania państw członkowskich sugerują, że niektóre ważne przepisy, np. dotyczące identyfikacji obiektów unieszkodliwiania odpadów lub udzielania zezwoleń i kontroli, nie są rozumiane i wdrażane przez państwa członkowskie w ten sam sposób. W celu zapewnienia bardziej konsekwentnego wdrażania dyrektywy Komisja zamierza:

- wydać ogólne wytyczne dotyczące wdrożenia przepisów określonych w dyrektywie; oraz
- opracować wytyczne dotyczące kontroli zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. c).

Komisja rozważy również możliwości poprawy sprawozdań państw członkowskich dotyczących wdrożenia, w tym w odniesieniu do wypadków, szerszego rozpowszechniania

wyników oceny informacji przedstawionych przez państwa członkowskie oraz wspierania wymiany informacji w sprawie działalności wydobywczej, w tym najlepszych praktyk.

Można na przykład wykorzystać różne procedury gromadzenia informacji zgodnie z art. 7 ust. 5. Gromadzenie dalszych informacji dotyczących wdrożenia dyrektywy przyczyni się do prac Komisji mających na celu:

- wspieranie wdrażania dyrektywy i przestrzegania jej przepisów, w szczególności przez skuteczniejszą identyfikację luk w rzeczywistym wdrażaniu dyrektywy oraz opracowanie możliwych środków zlikwidowania tych luk;
- określenie najlepszych praktyk dotyczących wdrażania dyrektywy; oraz
- poszukiwanie nowych sposobów zarządzania sprawozdawczością i uproszczenia procedur oraz rozważenie, w razie konieczności, zmiany przepisów decyzji Komisji 2009/358/WE w odniesieniu do przekazywania informacji, zgodnie z celami kontroli adekwatności monitorowania i sprawozdawczości w dziedzinie środowiska¹⁷.

W celu realizacji zobowiązań podjętych w planie działania UE dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym Komisja pracuje nad przygotowaniem wytycznych i propagowaniem najlepszych praktyk w zakresie planów gospodarowania odpadami górnictwem.¹⁸

Komisja będzie również w dalszym ciągu zbierać informacje umożliwiające przyszłe aktualizacje dotyczące istotnych aspektów dyrektywy w celu zagwarantowania ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, ze szczególnym uwzględnieniem aspektów takich jak gospodarowanie odpadami niebezpiecznymi, bezpieczeństwo tam i stawów oraz zapobieganie zanieczyszczeniom.

¹⁷ SWD(2016) 188 final, dokument roboczy służb Komisji „Kontrola adekwatności unijnego monitorowania i sprawozdawczości: w celu zapewnienia skutecznego monitorowania, przejrzystości i ukierunkowanej sprawozdawczości w dziedzinie europejskiej polityki ochrony środowiska”.

¹⁸ COM(2015) 614 final, komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Zamknięcie obiegu - plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym”.

Dane państw członkowskich

	Odpady ogółem 2012 ⁱ	Ogółem odpady pochodzące z działalności odkrywkowej i górniczej 2012 ⁱⁱ	Odpady mineralne i zestalone z działalności odkrywkowej i górniczej ⁱⁱⁱ	Niebezpieczne odpady mineralne i zestalone z działalności odkrywkowej i górniczej ^{iv}	% odpadów niebezpiecznych w ramach odpadów mineralnych i zestalonych z działalności odkrywkowej i górniczej	Zgłoszone eksploatowane obiekty ^v	Eksploatowane obiekty kategorii A ^{vi}	Kompletność (sprawozdawczość) ^{vii}	Liczba kontroli (ogółem) ^{viii}	Liczba kontroli (kategoria A) ^{ix}
Unia Europejska (28)	2 514 220 000	733 980 000	731 950 000	13 460 000	1,84					
Belgia	67 630 317	115 137	30 245	9	0,03	3	0	◇	np ^x	
Bułgaria	161 252 166	141 082 596	141 061 523	13 266 720	9,40	np	2	◇	np	np
Republika Czeska	23 171 358	167 422	88 585	1 359	1,53	7	0	◇	0	
Dania	16 332 249	18 005	5 704	45	0,79	0	0	✓	0	
Niemcy	368 022 172	8 625 187	8 488 645	7 705	0,09	27	2	✓	1073	46
Estonia	21 992 343	9 354 964	9 346 454	5	0,00	4	0	✓	53	
Irlandia	13 421 334	2 024 984	1 984 284	508	0,03	22	2	◇	154	49
Grecja	72 328 280	47 831 627	47 822 445	90	0,00	2343	1	◇	np	np
Hiszpania	118 561 669	22 509 144	22 495 556	368	0,00	1558	25	◇	np	np
Francja	344 731 922	2 477 408	2 196 522	1 644	0,07	4152	1	✓	3401	1
Chorwacja	3 378 638	5 034	2 729	257	9,42	np	np	✓	np	np
Włochy	162 764 632	719 666	345 842	1 990	0,58	213	126	◇	349	np
Cypr	2 086 469	217 888	217 311	0	0,00	13	1	◇	13	1
Łotwa	2 309 581	1 968	1 478	0	0,00	0	0	✓		
Litwa	5 678 751	25 911	7 171	25	0,35	0	0	✓		
Luksemburg	8 397 228	131 314	121 034	0	0,00	0	0	✓		
Węgry	16 310 151	91 218	81 827	30 852	37,70	862	6	✓	932	115

	Odpady ogółem 2012 ⁱ	Ogółem odpady pochodzące z działalności odkrywkowej i górniczej 2012 ⁱⁱ	Odpady mineralne i zestalone z działalności odkrywkowej i górniczej ⁱⁱⁱ	Niebezpieczne odpady mineralne i zestalone z działalności odkrywkowej i górniczej ^{iv}	% odpadów niebezpiecznych w ramach odpadów mineralnych i zestalonych z działalności odkrywkowej i górniczej	Zgłoszone eksploatowane obiekty ^v	Eksploatowane obiekty kategorii A ^{vi}	Kompletność (sprawozdawczość) ^{vii}	Liczba kontroli (ogółem) ^{viii}	Liczba kontroli (kategoria A) ^{ix}
Malta	1 452 496	45 103	45 103	0	0,00	0	0	✓		
Niderlandy	123 612 767	179 164	139 670	3 280	2,35	0	0	✓		
Austria	34 047 465	51 339	34 687	7 830	22,57	33	0	✓	60	
Polska	163 377 949	68 035 432	67 599 891	1 301	0,00	99	0	✓	116	
Portugalia	14 184 456	242 598	227 253	5	0,00	8	3	◊	18	28
Rumunia	266 975 602	223 292 741	223 173 154	125 458	0,06	74	2	✓	743	
Słowenia	4 546 506	14 448	10 936	0	0,00	np	np	✓	0	0
Słowacja	8 425 384	310 580	299 913	203	0,07	119	3	✓	102	15
Finlandia	91 824 193	52 880 000	52 880 000	0	0,00	90	9	✓	166	41
Szwecja	156 306 504	129 480 919	129 455 408	162	0,00	22	15	◊	75	
Zjednoczone Królestwo	241 100 639	24 043 977	23 787 471	8 233	0,03	601	4	✓	43	4

ⁱ Zaczernięte z env_wasgen, EUROSTAT: odpady wytwarzane przez wszystkie rodzaje działalności NACE i gospodarstwa domowe.

ⁱⁱ Zaczernięte z env_wasgen, EUROSTAT: odpady wytwarzane w wyniku działalności odkrywkowej i górniczej.

ⁱⁱⁱ Zaczernięte z env_wasgen, EUROSTAT: odpady mineralne i zestalone z działalności odkrywkowej i górniczej.

^{iv} Zaczernięte z env_wasgen, EUROSTAT: niebezpieczne odpady mineralne i zestalone z działalności odkrywkowej i górniczej.

^v Dane dla drugiego okresu, zgłoszone przez państwa członkowskie.

^{vi} Dane dla drugiego okresu, zgłoszone przez państwa członkowskie.

^{vii} ✓ dostępne kompletne informacje; ◊ informacje zgłoszone, ale wydają się niepełne lub niejasne.

^{viii} Dane dla drugiego okresu, zgłoszone przez państwa członkowskie.

^{ix} Dane dla drugiego okresu, zgłoszone przez państwa członkowskie.

^x np: nie podano.